

שני דוכה המתגנרת
של אלטמן

סיני ספאק הביישנית
הנשים

ג'ינס ריז השותקת
שרוש

פיקו. על אודות רצח שהתרחש בשנת 1835 בכפר צרפתי קטן. הסיגנון המאופק מאד של הבימוי, ההיצמדות לצורת-הגשה יבשה המשאירה את המסקנות בידי הצופה מבלי לחזר אחר אהדתו לדמות זו או אחרת, והצילום הנוקב (של הצלמת הישראלית נורית אביב), הפכו סרט זה לאחד המעניינים ביותר שהוצגו בפסטיבל כולו. לא רק כניחות של מיקרה פאתולוגי, אלא כתמונה של הלכידור והשקפות-חיים בכפר הצרפתי, וכעדות היסטורית על תקור פה.

מבין מכול הסרטים הפוליטיים-תיעודיים, יש לציין כמה הישגים מיוחדים. ראשית, סרט משעשע מאד, שקשה לקרוא לו תיעודי די במלוא מובן המילה, בשם סינים, עשו עוד מאמץ קטן כדי להיות מהפכנים. רנה ויאנה, שעשה את הסרט, נחשב כיום כאחד המומחים באירופה לענייני סין. הסרט, המלא וגדוש טעמים תיעודיים שהוא ליקט בעצמו אחרי חמש שנות מחקר ארוכות, מנסה להוכיח כי סין של היום רחוקה מלהיות התגשמות החלום הקומוניסטי, כפי שסוברים רבים. "וואינה דיקטטורה של הפרולטריון, אלא דיקטטורה של הפקידים על הפרולטריון" הוא קובע. על-מנת להרי כיה את דבריו, הוא עוקב אחר כל התפתחות המהפכה הסינית מאז 1911, ומשלב בסרטו תמונות מסרטי קאראטה ומ'אפרות סיניות, כדי להמחיש את מאבק הכוחות בין המנהיגים הפוליטיים ולהרר את כיצד מא, המהפכן החביב והמחויך של שנת 1920, הפך בהדרגה הרוזן המפ' חיד ביותר בעולם. סרטו מלווה בהסברים סרקסטיים ביותר, וכדי לתת מושג על גישתו די לתאר את תמונת-הפתיחה, הי לקוחה מתוך יומן-חדשות סיני: נער שוכב על שולחן-הניתוחים, מחטים שנתקעו ב' אוניו מרדמות את הכאבים, רופאים פותחים את ביטנו ומנתחים, ומאחר שהוא ער ואינו רוצה לבזוב את הזמן, הוא קורא בינתיים באדיקות את כיתבי מא.

תפוזי

ישראל-מרוקו

סרט זה הוצג בקאן ע"י המכון הלאומי האנרקולי של צרפת. מוסד יוקרתי שטיפל במסירת המכה ה'81, הסרט הי תיעודי של קיבוץ לוחמי-הגייטאות על הי שואה, המלווה בהקלטות מישפט אייכמן (הסרט יוצג על-ידים בספטמבר, בפאריס). מצד שני הם הציגו את כלבי מידבר סיני, סרט של ז'אן מארי שטראוב המביא את רעיונותיו של הסופר האיטלקי פראנקו פורטיני על המצב במזרח-התיכון, רעיונות שאינם מחמיאים לא למנהיגי ישראל ולא למנהיגי ערב, וכאילו כדי להשלים את התמונה, הביא המכון לקאן טעמים נבחרים מתוך סרטו החדש של הבמאי הגרמני האנס יורגן סיברברג, היטלר (זהו בינתיים שם זמני לסרט, שיימשך כנראה שש שעות). סיברברג מנתח בו, בסיגנונו המיוחד-במינו, את תופעת הפאשיזם, את הסיבות לעלייתו, השפעותיו היום ואת דמותו של היטלר, הנראית מפחידה אולי יותר מתמיה, משום שהיא מייצגת כאן (המשך בעמוד 35)

מחאה הריפה ומעורבות הרבה יותר הציעה הפעם הבמאית ההונגרית מארתה מסארוש, שזכתה אשתקד בפרס הגדול בפסטיבל ברלין. סירטה, תישעה חודשים, הוצג מחוץ לתחרות הרישמית, וחבל, מי שום שהדרך שבה מתוארים בסרט היחסים בין אשה העומדת על עצמותה לבין הר גברים בהונגריה היום, היתה מגובשת ו' מרשימה הרבה יותר מזו של המתחרה ההונגרי הרישמי, איסטון סאבו, מרתה

על חיי הזמר-מלחין האמריקאי וודי גאטר, רי, בסרט בשם נועד לתחילת, נאלץ להור' דות שבנו של וודי, ארלו, צדק כאשר הגדיר את התוצאה כסיפור-אהבה בין אביו לבין רכבת (וודי הירבה, בימי המשבר הכלכלי, לתפוס טרמפים ברכבות-מסע). הדבר הטוב ביותר שהיה לאמריקאים לה' ציע היה הסאטירה הפרועה והאלימה של ג'ורג' רוי היל (במאי העוקץ) על פולחן האלימות בחברה האמריקאית. שמו של הסרט מכה אסורה (הכוונה למכה אסורה במישחקי-הוקי), והוא מתאר הרפתקאותיה של קבוצת-הוקי נחשלת, כאשר פיל גיומן מספק את הכאריזמה לתפקיד הראשי, ו' התסריטאית ננסי דאוד מספקת את אוסף ניבוליהפה המרוכז ביותר שיצא מהוליווד עד היום.

שני סרטים בלטו בכל-זאת, משיכמס ומעלה, מכל שאר סרטי התחרות. האחד הוא זה שזכה בפרס דקל הזהב, ובצדק, הכוונה לאבי אדוני, סרט של האחים פאולו וויטוריו טאוויאני, המתאר כיצד רועה-צאן מסרדיניה, שלא ידע קרואי וכתוב עד גיל 20 מצליח, בכוח-הרצון בלבד, להפוך — בגיל 35 — לבלשן וסופר ידוע. שימוש מזהיר בעימות בין פסיקל עשיר במיוחד, לבין תמונות בעלות גוון הריף וכימעט-תיעודי, מוסיף לסרט עוצמה בלתי-ריגילה. מבחינות רבות זהו השלם בכל סירטי טאוויאני, הנחשבים זה זמן רב כראשי-חץ חלוצי בתעשיית הקולנוע האיטלקית.

הסרט השני, האשה הרוקמת של קלוד גורטה (זכה בפרס המועצה הקאתולית), הוא סרט צנוע ומופנם, המתאר את חוסי' הסיכויים שבאהבה בין נערה פשוטה ל' צעיר מתימר, היא ספייט, הוא סטודנט למישפטים, והלחצים החברתיים והפסיכולוגיים שבהם נתונים השניים גורמים בסופו של דבר לפירודם. גורטה מצליח להוביל את הצופה, בעזרת רמזים בלבד, אל מסקנתו הסופית והעגומה — שאין גשר מעל לפערים חברתיים. איובל הופרט, שחקנית בת 22 המופיעה בתפקיד הראשי, היתה מועמדת עיקרית לפרס-המישחק ב' קאן, אולם נראה ששקדנותו של ידיתה, שהפעיל לחצים רבים מדי כדי להבטיח פרס זה, היא שהכשילה אותה דווקא.

הרוזן
המפחיד ביותר

הרוזן

המפחיד ביותר

מ' צכה של האשה כשיפחה נתוחה בית' סה לגבר, חזר על עצמו פעמים רבות בפסטיבל זה, ולפחות בשני מיקרים הוא זיכה את הסרטים בפרסים. כך, למשל, הסרט הקנדי ג'י. איי. מרטין, עלם, מתאר כיצד אשה קנדית מעזה, בסוף המאה הקודמת, להרים ראש לאחר 15 שנות נישואין ולדרוש מבעלה שיקח אותה ל' מסעה-העסקים השנתי שלו. עוצמתה הפגרי מית של האשה והדרך שבה היא מבהירה לבעלה את כוונותיה הם עיקרו של הסרט. שזכה גם הוא בפרס המועצה הקאתולית. בנוסף, הוכתרה השחקנית מוניק מרקור כשחקנית המצטיינת של השנה, יחד עם שלי דובל.

היטלר כמבט חוזר
מיפלצת או בובה?

פרס דקל הזהב — „אבי אדוני”
מרועה-צאן לסופר-בלשן